

Папа Францішак

Смерць агаляе жыццё. Дазваляе ўбачыць, што нашы ўчынкі, натхнёныя пыхай, гневам, нянавісцю, былі марнасцю. Мы з горыччу разумеем, што недастаткова любілі і не шукалі таго, што насамрэч істотнае. І наадварот, бачым тое, што па-сапраўднаму добрае пасеялі: любімых людзей, дзеля якіх рабілі вялікія ахвяры, і якія зараз клапацяцца пра нас.

Езус асвятліў таямніцу смерці. Сваім стаўленнем Ён дазволіў нам адчуваць сябе засмучанымі, калі адыходзіць блізкая асоба. Хрыстос глыбока ўзрушыўся перад магілай Лазара і “заплакаў” (параўн.: Ян 11, 35). Мы адчуваем, што ў гэтым учынку Езус вельмі нам блізкі, што Ён наш брат.

Зараз я заклікаю ўсіх Вас закрыць вочы і падумаць пра хвіліну сваёй смерці. Кожны няхай уявіць той момант, які наступіць, калі Хрыстос возьме за руку і скажа: “Ідзі, ідзі са Мной, устань”. Тут закончыцца надзея і пачнецца рэальнасць. Рэальнасць жыцця. Падумаўце добра: сам Езус прыйдзе да кожнага з нас са сваёй пяшчотай, лагоднасцю, любоўю. І няхай кожны паўторыць у сэрцы словы Езуса: “Устань, прыйдзі!”, “Устань, уваскрэсні!”.

Фрагмент прамовы падчас агульнай аўдыенцыі ў Ватыкане, 18.10.2017 †

